

Oma Maa

(Omistettu Heikki Ahtiäiselle,
Vääksystä)

*Nimi Ahtiainen
on aikain takaa
kuvajainen:*

*Miehet, naiset, lapsetkin
liikkeellä on aluksin.
Ei alla omaa maata,
vain vettä vellovaa.*

*Kettä on tuo joukko,
mi kiertäm kosket
Kiviniemen sekä Kaatran,
veneineen ja perheineen
käy syvemmillä Karjalaan?*

*Vuoksen vuo
Sivannon jo saavuttaa
se laskee kohti Laatokkaa.
Sen mutkaan joukko rantautuu
ja Partin tekoon antautuu.*

*Tuon ajan Jaaman maan
karuksi voi mainita.
Ruus, ohra, nauris, pellava
silti antoi sadon.*

*Myös Sivanto ja Laatokka
Soivat pyytäjille saalista.
Rääpys, siika, kuha, lohikaan
Eivät piloilleet juumassaan.*

*Ne uivat perään kierteen
tai verkon myyseyyn sotkivat.*

*Pedot öisen veden
siiman selkää tutkien
koukkuun kiinni jäivät.*

*Polvi polveen vaihtuu.
Me yllä veden pinnan
ja kalat alla sen.
Meill' sama vanha juoni
kuin sukupolvien.*

*Jos ennustaa sä saatat
kalain miettehen,
niin tiedost' tuosta antaisit
pois kullan hohtehen.*

Kolmehdeksän marraskuu...

*Elo juoksee joutuksaan ja
aika vanhentuu.
Kohtalo kun kirjoissaan sen
päätti:
Tuon idän, lännen rajamaan
jo perii joku muu.*

*Vahvempi kuin Vuoksen voima
he vainolaisen soima.
Nyt vastavirtaan puskien
on suku tiellä tuskien.*

*On voima nimi oikeuden
- se vahvemman on tahto -
Mut' syyttää meitä rankaistaan.
Siit' vastuussa on vahvat maan.*

*On suunta vastaimen,
kuin esi-isäin -
vuos'satain takainen.*

*Ei alla omaa maata
Mut silti Oma Maa!*

*Me tiellä vaikka
oommekin
emme tieltä ole lähtöisin!*

*Pois heitä mieles haikeus
ja katso - mikä ihamuus
elämä on risuin ruusuin!*

*Vuostuhat nyt on vaihtuva.
Satain vuotten ajast'ajan
asui suku tuolla puolen rajan.*

*Ei vettä vellovaa
se jäi jo vuotten taa.
Nyt pitkin vanhaa Eurooppaa
on meillä oma maa.*

Pentti Ahtiainen
Uusikaupunki 2.10.1999

AIKA ON ARMELIAS

Näinä päivinä ajatus on palannut useasti kotiseudulle, josta muistikuvat ovat monen mielessä vielä eläviä, toisten mielessä vain utuisia unelmia.

Me, jotka tiedämme vain nykyiset ruohottuvat kivijalat, löydämme ehkä porraskiven, meille se luonnon uudestaan muotoilema maisema on osa elämää, josta emme ole päässeet osallisiksi. Sitä saa silti kovasti kaivata.

Televisiossa on vyörynyt silmiimme sekasortoinen, epäinhimillinen taistelu vihollista omaa sietokykyä vastaan, ääri rajoille venyen.

Vasta nyt ehkä ymmärtää, mitä miehet ja myös naiset ovat joutuneet rintamalla kestämään. Ne kokemukset kulkevat mukana läpi elämän. Jossakin muodossa myös me seuraava polvi kannamme niitä.